

#VÁROS

3. OLDAL

ÚJRA RIZ GÁBOR

A FIDESZ-KDNP KÉPVISELŐJELÖLTJÉNEK SZAVAZOTT BIZALMAT ÁPRILIS 8-ÁN BORSOD-ABAÚJ-ZEMPLEN MEGYE 3-AS SZÁMÚ VÁLASZTÓKERÜLETÉBEN A VÁLASZTÓK TÖBBSÉGE. ÍGY A KÖVETKEZŐ NÉGY ÉVBEN IS RIZ GÁBOR FELEL AZÉRT, HOGY ÓZD ÉS TÉRSÉGE MEGFELELŐ FIGYELMET KAPJON A MAGYAR ORSZÁGGYŰLÉSBN. A NYERTES POLITIKUS AZ EREDMÉNNYEL KAPCSOLATBAN KIFEJTETTE, HOGY AZ EMBEREK

SZERINTE ELSŐSORBAN A STABILITÁST KERESIK, AMIT AZ ÁLTALUK ELŐIRÁNYZOTT ÉRTÉKRENDENBEN ÚGY GONDOLJA MEGTALÁLTAK. ARR A KÉRDÉSRE, HOGY MIRE SARKALLJA A GYŐZELEM AZT VÁLASZOLTA: „ALÁZATRA AZÉRT, MERT MA NAGYON NEHÉZ ÓZDINAK LENNI. ALÁZATRA AZÉRT, MERT TÖBB ÉVTIZEDE ITT ÉLEK ÉS NAPONTA SZÁMON FOGNAK KÉRNI AZ EMBEREK, HOGY MI LESZ A VÁROSUNKKAL...”

#VÁROS

4. OLDAL

**20 ÉVE
ROMAVEZETŐ**

BERKI LAJOS POLITIKÁTÓL
FÜGGETLENÜL DOLGOZIK EGYÜTT
A VÁROSVEZETÉSSSEL

#HOBBI – ZÓ – NA

6. OLDAL

**HOL HIT,
OTT SZERETET**

SZABÓNÉ MAGDI DÍSZÍTETT
DOBOZAI ÉS TEXTIL ANGYALKÁI

#PORTRÉ

12. OLDAL

**"MINDENT
MAGAMNAK
KELLETT ELÉRNI"**

MILÓ TAMÁS TÖBB TERÜLETEN
IS ÓZDON LETT SIKERES
VÁLLALKOZÓ

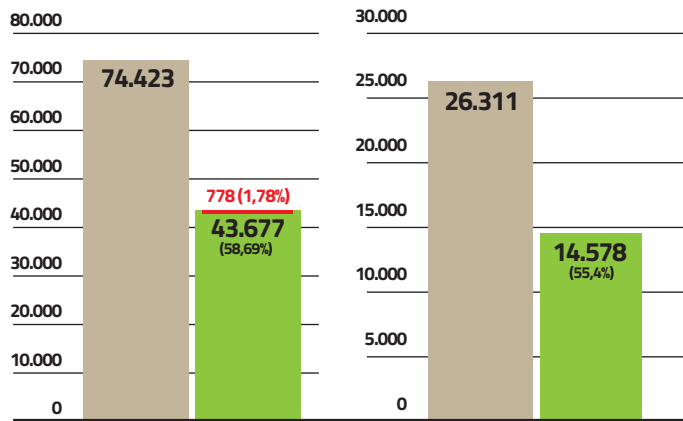
ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐVÁLASZTÁS

– ÁPRILIS 8-ÁN VÁLASZTOTTUNK

Két ciklust követően, a harmadikban is Riz Gábor marad Borsod-Abaúj-Zemplén megye 3-as számú választókerületének országgyűlési képviselője. 27 jelölt közül választhattak a polgárok a szavazófülkében, Ózdon a választópolgárok 55,4%-a járult az urnákhoz. 100,0%-os feldolgozottságnál a következő eredmények születtek.

Riz Gábor, a FIDESZ-KDNP országgyűlési képviselőjelöltje, a szavazatok 48,1%-ával, 20 623 szavazattal (Ózdon 7 081 szavazat) jutott be a parlamentbe. Tőle 4879 szavazattal (Ózdon 255 szavazat) kapott kevesebbet a Jobbik országgyűlési képviselőjelöltje Farkas Péter Barnabás. Ő a szavazatok 36,72%-át szerezte meg, 15 744 voksot (Ózdon 6 826 szavazat) kapott. A harmadik helyen a DK országgyűlési képviselőjelöltje, Varga Gergő végzett. Ő a szavazatok 8,03%-át kapta meg, ami 3 441 (Ózdon 1 483 szavazat) voksot jelent. Koleszár István az LMP jelöltje a szavazatok 2,73%-át 1 170 szavazatot (Ózdon 470 szavazat) kapott, őt Kónya Béla a Magyar Munkáspárt jelöltje követte 488 szavazattal (Ózdon 250 szavazat), ami a szavazatok 1,14%-a.

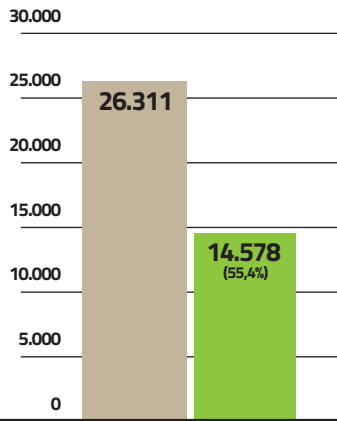
Borsod-Abaúj-Zemplén megye 3. sz. választókerület

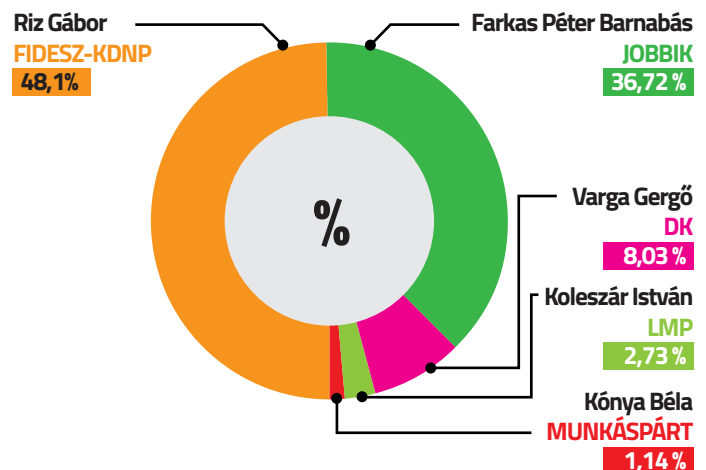
- A választópolgárok száma összesen (fő)
- A szavazó választópolgárok száma összesen (fő)
- Érvénytelen szavazólapok száma (db)

Forrás: NVI.hu

Ózdon leadott szavazatok aránya

Borsod-Abaúj-Zemplén megye 3. sz. választókerület egyéni jelöltek eredményei 100%-os feldolgozottságnál

JANICZAK DÁVID POLGÁRMESTER MARAD

Továbbra is a város első embere kíván maradni Janiczak Dávid. A polgármestert a Jobbik Magyarországért Mozgalom állította választás elé, hiszen az országos pártlistán a 10. helyen szerepel. Ennek értelmében el kellett döntenie, hogy továbbra is városvezetői pozíciót kívánja betölteni vagy Ózd érdekeit a Parlamentben képviseli tovább. Már korábban bejelentette, hogy szeretné kitölteni azt a ciklust, amelyet 2014-ben megkezdett. Janiczak Dávid ígéretéhez híven továbbra is itt helyben fog dolgozni az ózdi emberekért.

„Ha már kaptam egy olyan lehetőséget, hogy a Magyar Országgyűlésben alkalmam nyílik felszólalni, akkor ezt kihasználom. Ózd érdekében szeretnék felszólalni addig, ameddig a mandátumomat nem kell visszaadni. Erre annak átvételétől 30 napom van, mindenki megnyugodhat, utána Ózd város polgármestere maradok.”

ALÁZATRA SARKALLJA A GYŐZELEM

RIZ GÁBORÉ LETT A PARLAMENTI MANDÁTUM

A győzelem után mi jut először eszébe?

Az első mondat a köszöneté. Köszönet mindazoknak, akik a Fidesz-KDNP érték közösségét támogatták szavazatukkal és köszönet azoknak is, akik elmentek szavazni, hiszen a demokrácia jegyében véleményt nyilvánítottak. Így van ez rendjén, hiszen akinek a szavazófülke magánya nem hiányzik, s távol tartja magát a szavazástól, annak utána nincs erkölcsi lehetősége arra, hogy kifogásoljon bármit is.

Talán sohasem volt még ilyen kemény a kampány, mint a mostani. Pedig megélt már néhányat.

Igen, valóban. 2006 óta ez a negyedik kampány és ez volt az egyik leggorombább. Talán a glászkésztyű (szerk.: finom, fényes, vékony bőrből készült) hiányzott jó néhány esetben abból a küzdelemből, amit régen elegáns urak fehér kesztyűben vívtak meg, vívópenge mellett. Természetesen, idézőjelbe téve, „úriember” módjára. Sajnos most az internetes felület az alpári stílusával részévé vált a kampánynak, amelyet az ellenfelek egymás lejáratására, vagy bizonyos jelenségek felngyítására használtak fel. Valóban hosszú és kemény kampány volt.

Valamivel könnyebb helyzetben volt talán, mint a többi jelölt, hiszen már volt Ön mögött két ciklus.

Nemcsak az elmúlt nyolc év van mögöttem. Születésem óta Ózdton élek. Igaz sokféle dolgoztam már megyei szinten és országos szinten is, de mindig idejárom haza aludni. Engem mindig utol lehetett érni. A város zöme a mai napig „Rizgabi”-ként ismer. Ez megmaradt a kampány során is. Ha a piacon bekönyökölttem szombaton reggel a kolbászhoz egy sültkolbászt megenni, akkor bekönyökölték velem szemben mások is és elbeszélgettünk. Azt szokták mondani, akit én nem ismerek az nem ózdi. Ennyi évtized után már nagyon nehéz az embernek új dolgokat megmutatni, ezért nagyon fontos, hogy mit hozott magával a múltjából. Ha az ember azt hozza, hogy ismerték és valamilyen módon elismerték azt a teljesítményt, amit különféle munkahelyeken az asztalra tett: tanítás során, közművelődésben, vállalkozásfejlesztésben, vagy felnőttoktatásban, akkor ez a javamra írható. Nehezebb helyzetben volt az a jelölt, akit nem ismernek, csak a fényképét látták. A bizalom elsősorban nyilván azé, akit régebben óta becsülnék és megtalálható, utolérhető, visszakerdezhető.

Ön mit szölt az eredményhez? Erre számított?

Nekem volt egy nagyon fontos erkölcsi kötelességem, feladatom magunkkal szemben. Ezt a várost 2014 őszén elveszítetük. Ezt a várost most visszakaptuk. Igaz a városvezetés jelen pillanatban még jobbikos, de a szavazás eredménye már mutatja azt, hogy nem mindenki hisz abban, amit képviselnek értéként, jövőképként. Az az erkölcsi tartás, amely innen-onnan előkerült hangfelvétel formájában, ami különféle médiumokon megjelent, nem öregbítette a város hírnevét. Ez is közrejátszott nyilván abban, hogy az emberek hogyan döntöttek a saját jövőjüket illetően. A választás a jövőkép keresése, a stabilitás felé sodorta az embereket, s talán ezért kaptam több szavazatot, még Ózdon is, a térségben pedig bőven megerősödvé kerültünk ki ebből a választási küzdelemből.

Jól döntöttek a választópolgárok?

Igen, a biztonság, a stabilitás miatt. Gyermekeik, unokáik és a saját jövőjük biztonsága nemcsak Ózdot, nemcsak Magyarországot, hanem Európát is kihívás elé állítja. Bagatellizálják, azt mondják, hogy „Soros”-oznak, migránsoznak, de ettől még ez veszély. Ez pedig itt van, maga az Európai Unió sem tud mit kezdeni ezzel a problémával. Ki-ki politikai vehemenciájának megfelelően másképpen reagálja le. Van, aki később, van, aki korábban jön rá arra, hogy ez mekkora veszélyforrás. Úgy, ahogyan a városunkban is az egyik legkritikusabb pont az, hogy mi lesz Ózd jövője? Ez egy térséget meghatározó középváros. Az itt élő emberek mindennapjaival, akik kohász, bányász, tisztos múlttal rendelkeznek. A gyökereik idekötik őket. Ha itt az alapvető ágazatok, az ipari zászlóshajók megrendülnek, a város egésze megínog. Ha a köztisztviselők nem látják el megfelelően a munkájukat, akkor a városba vetett hitünk, biztonságérzetünk szenved csorbát. Ha a közösségi szolgáltatások minősége nem olyan, mint az ország másik részében, amit okkal-joggal elvárnak, akkor elmennek innen az emberek. Nemcsak azért, mert máshol esetleg magasabb a jövedelem, hanem mert nem élhető a város. Nos, ezek közös ügyek. Eddig tartott a választás és itt már át kell térnünk arra a napirendre, hogy mikor, kivel, hogyan lehet leülni. Ha a városvezetésnek vannak saját elképzelései, van üzenete Ózd jövőjéről, akkor van miről beszélünk.

Lesz együttműködés?

A ciklus elején is felkínáltam, ez egy pár alkalommal működött. Nem én voltam az oka annak, hogy az együttműködés megszakadt. Nem volt szükség arra a véleményre, amit megformáltam és nem volt szükség arra a tanácsra, amit alkalmasint nyújtani tudtam fejlesztési ügyekben. A város vezetői kristálytisztán nem tudták, hogy mi jó a városnak. Ez az ő felelősségük.

Mire sarkallja Önt ez a győzelem?

Alázatra. Alázatra azért, mert ma nagyon nehéz ózdiak lenni. Alázatra azért, mert több évtizede itt élek és naponta számon fogják kérni az embereket, mi lesz a városunkkal. Ezért meg kell fogalmaznunk azokat a sarokpontokat, amelyeket a választási kampányban is elmondtam a beszélgetések során. Amelyek meghatározóak, alapvetőek és a jövőbe mutatóak. Többen a programot kérték számon. Elmondtam akkor is, hogy nekünk van egy Rombauer tervünk és egy megyei integrált fejlesztési programunk. Ezeket egybe kell olvasni és akkor látni fogjuk, hogy milyen ívet kell megfutnia a városnak. Ma már tudjuk, tisztában vagyunk vele, hogy honnan indulunk. Milyen az emberanyagunk, mire képes, milyen kitérés pontjaink lehetnek. Aki azt mondja, hogy több ezer fős munkahely kell, annak hagy mondjam el, hogy jelenleg körülbelül 1500 ember hiányzik Ózdon a munkaerőpiacról. Nem elrugaszkodott jövőkép kell, hanem azon a talajon kell két lábbal állnunk, ami biztonságot jelent. Innen kell tovább folytatnunk az építkezést.

Lesz-e olyan dolog, amit másként fog csinálni, amin változtat az eddigiekhez képest?

Nem. A városi polgárokkal való találkozások zömében nem formálisak, hanem informálisak voltak. Ezek a legjobbak mindig. A kisközösségekkel való eszmecsere, ahol nem kell tervezett formában, előre körülírt kérdések mentén haladni, hanem mindig az adott programnak megfelelően alakítjuk ki a magunk vitáit, amelyek a város jövőjéről szólnak. Azokról a lehetőségekről, amelyek a városban még benne rejtőznek és a közös jövőnkent jelentik. Továbbra is e fórum mellett maradok, mert ezt tanultam annak idején, ezt tudom. Leülni, beszélgetni, meghallgatni a kisközösségeket, lássuk együtt. Próbáljunk valamit becsatolni ezekből a véleményekből és így lesz jövőképpünk. A civilek, a gazdasági szereplők és az önkormányzati szervek össze tudják rakni a részleteket, csak nem mindig áll össze a kép. Ennek az egységét megteremteni, ez a képviselői feladat.

FARKAS PÉTER BARNABÁS

A JOBBIK ORSZÁGGYÜLÉSI KÉPVISELŐJELÖLTJE

- Mi a véleménye a kampányról és a választásról?

- Nehéz és fárasztó munkát tudhatunk a hátunk mögött! Amíg a mi kampánycsapatunk (és országosan a Jobbik is) tisztességgel, becsülettel igyekezett megszólítani a választópolgárokat, addig a Fidesz karakterromboló, gyűlöletkeltő, megosztó és fenyegetőzésre épülő kampánnyal, valamint törvénytelen ségget sejtető praktikákkal szerezte meg a voksok többségét. A részeredményeket figyelembe véve sok választókörben, sok településen szavaztak bizalmat személyemnek, illetve annak, amit képviselek. Csokvaományban, Kissikátorban, Serényfalván, Upponyban, Felsőkelecsényben, Hétben, Sajópüspökiben, Kíráldon, Borsodbótán, Dubicsányban megkaptam a szavazatok többségét. Terezstényén és Zubogyon pedig ugyanannyi voksot kaptam, mint Riz Gábor. Ózdon a Vasvár úti, az Újváros téri, a Susai, az Uraji, a Centeri körzetekben jóval több volt a szavazatom, mint a Fidesz-KDNP jelöltjének. A levélben szavazók is többségükben személye-

met, illetve a Jobbikot támogatták. Azonban a szegregációval terhelt körzetek, mint Bánszállás, Tábla, Sajóvárkony, vagy a Hétesi, Újtelepi területek szavazói arányaiban is többen szavaztak Riz Gáborra. Ez sokat elmond arról, hogy hol működött jobban a kormánypropaganda gépezete.

En minden esetre nagyon hálás vagyok a szavazóimnak! A nagyszámú voks élteti bennem a reményt, hogy a közös célok elérésének érdekében jó úton járunk!

- Milyen tervei vannak az elkövetkezendő időszakra, hogyan tovább?

- Eltökélt szándékomban, hogy folytatom tovább azt a munkát, ami a közösség érdekeit szolgálja. Az a 15744 szavazó, aki megtisztelt bizalmával, joggal várja el, hogy még nagyobb erőbedobással folytassam a megkezdett utat, amit az érdekképviselet jelent.

Bár a választás végeredménye helyben Riz Gábort, országosan pedig a Fidesz -KDNP-t hozta ki győztesnek, én továbbra is megragadok minden eszközt arra, hogy képviseljem

városunkat és a térséget. Ózdon a 255 db szavazatkülönbség is azt jelzi, hogy nem voltak sokkal kevesebben azok, akik élhető, biztonságos és igazságos országban szeretnének élni. A továbbiakban is felerősítem a nép hangját, hogy a vidékünk fejlődhessen és az itt élők közösségépítő igényei, az élhető vidék elvárásai teljesüljenek. A választást követő szombaton többszáz ezer igazságkövetelő társammal vettem részt azon a szervezett tüntetésen, amely a kétharmados választási rendszer és egyéb „Fideszes praktikák”, összességében a többség akaratának figyelmen kívül hagyása ellen szólt. Folytatjuk küldetésünket, addig amíg a nép szavát meg nem értik, addig, amíg a demokrácia helyre nem áll.

Bóta Nóra

VARGA GERGŐ

A DK ORSZÁGGYÜLÉSI KÉPVISELŐJELÖLTJE

(Lapzártánkig többszöri megkeresésünk ellenére sem kaptunk választ kérdéseinkre.)

20
ÉV

BERKI LAJOS

- A ROMAVEZETŐ

2003 és 2014 között elnökként irányítottam az önkormányzatot, ideértve a programok vezetését is. 2014 novemberétől Janiczak Dávid Ózd város polgármestere felkért tanácsadónak, azóta roma referens vagyok – mutatkozik be Berki Lajos.

Békés egymás mellett élés Ózdon ✓

Roma emberek bevonása a közmunkaprogramokba ✓

Komplex telepprogram koordinálása ✓

Munka+Tanulás, Csillagpontok átadása ✓

Tanoda Program ✓

Takarítási akciók romatelepeken ✓

ABAKUSZ – tanulók toborzása ✓

Romanap szervezése ✓

Érdekvédelem ✓

Gyermekek táboroztatása ✓

Roma értelmiségiek felkarolása ✓

Kiváló együttműködés: oktatási intézményekkel, rendőrséggel, vállalkozókkal ✓

- Milyen programok fűződnek a nevéhez, tevékenységéhez?

- 2010-ig bevezettük a közmunkaprogramot, azt is mondhatom büszkén, hogy én

gondnokok létrehozását, ami a közfoglalkoztatásban 20 főt jelentett. 2010-ig meg tudtam állítani, ha nem is teljesen, a lakások bontását. Nagyon nagy probléma volt az elmúlt két évtizedben, hogy a szemünk

voltam az, aki a diákmunkát leelőző ször megszervezte az ÓZDSZOLG területén. Sok segítő kéz kellett, nemcsak romák, de intézmények, iskolák is támogattak.

Érdemes megemlíteni az országos Telep-programot, a telep-

előtt tűntek el lakónegyedek. Mondhatnám az Akácos utat, Somsályt, Bánszállást, Sajóvárkony több részét. Ez nem volt dicsőség nekem és a hatóságoknak sem. Ebben a kérdésben az önkormányzattal együtt sem tudtam eredményesen hatni a roma lakosságra.

- Mennyire könnyű romavezetőnek lenni? Milyenek ma a romavezetők?

- Ellenzékben voltam mindig a többi romavezetővel szemben, már ami a szócsatákat illeti. Azért, mert általában nem voltak hiteles romavezetők.

Olyanok kellenének, akik erkölcsileg, magatartásukkal vagy éppen iskolázottságukkal példát tudnak mutatni. Olyanok, akik meggyőznek cigány embereket. Ne az papljon, aki törvénytelen séget követ el. Sajnos ma nincsenek hiteles vezetők. A kisebbségi önkormányzatok nem töltik be az igazi szerepüket. Főleg kisebb településeken, falvakban már nagyon sok megszűnt, illetve felozlott közülük. Sokan gondolják, hogy ebben sok pénz van. Bebújnak a hatóságok háta mögé. Ez nem szolgálja a roma érdekeket, nem terjeszti a kultúránkat, nem ápolja a hagyományokat, nem védi érdekeinket, nem segíti a gyermekek iskoláztatását.

– Miért nehéz képviselőket választani a romáknál?

– Vannak olyan romák, akik nagyot léptek előre. Fejlődtek, iskolázottak, mások a lakáskörülményeik, a családjuk. Ők nemhogy nem vallják magukat romáknak, de nem mennek bele abba sem, hogy a cigányokkal ütközzenek.

Marad az a réteg, mint amiben én is benne voltam, aki felvállaltam. A rendszerváltás előtt az egypártrendszerben a Hazafias Népfront mellett megalapították Ózdon is a Cigány Tanácsot. Ennek az volt a feladata, hogy a cigány lakosság érdekeit képviselje, védje a lakóhelyeket, tegyen valamit az érdeksérelem megoldásáért. Én is ezért próbáltam tenni, amikor 1986-tól 1990-ig a Hazafias Népfront Cigány Tanácsának titkára voltam.

– Hogyan érintette a rendszerváltás a romákat?

–1988-tól három generáció nőtt fel. Én még apukámtól megtanultam, hogy menni kell dolgozni, a fiam is megtanulta még, de a harmadik, negyedik generáció már nem fogja. Nem tanulta meg, hogy reggel föl kell kelni, el kell menni dolgozni. A rendszerváltás legnagyobb vesztesei is a romák voltak. A kohászatnál 4000 ember dolgozott, szódavizet hordott, sepregetett, bent volt a brigádban, a műhelyt takarította, de akkor is dolgozott, ha elment egy átképző tanfolyamra. Nem kellett fizetni a tanulásért, küldték az embereket. Ez a rendszerváltásig működött.

– Mennyire békés ma az együttélés roma és magyar között? Változott ez az elmúlt két évtizedben?

– Ez az elmúlt évtizedekben változott, de még most sem teljes. Régebben a cigány és a magyar szorosabban együtt dolgozott. Kohászatnál, műhelyekben, építőiparban.

Iskolába vegyes osztályba jártam, cigánygyerekek magyar gyerekekkel. Ezt most szegregálták, akkor meg egy padban ültünk. Az osztálytársaimmal kétfelé törtük a zsiroskenyeret és ettük almával. A munkahelyen is egymást segítettük. Nekem például nagyon sok jó akaróm volt, sok magyar ember, aki segített az építkezésben, segített a nevelésben, utat nyitott. Azt mondta, hogy: „Menjél, tanulj!” A békés egymás mellett élést úgy tudom elképzelni, hogy a szomszédomban, az utcámban a cigány és a magyar egymást tisztelje, ne ordítsunk egymással, adjuk meg a tiszteletet, takarítsuk ki a portánkat, tegyünk

rendet. Így képezem ezt, a mai napig is így élek. Aki a környezetemben van, az tudja, hogy tiszteletben tartok mindenkit. Tiszteletben tartom azt a cigány embert is, aki magatehetetlen, én annak is segíteni szeretnék. Sok romának is akarnia kell, hogy kikerüljenek abból a közezből. Mert vannak ám olyanok, akik egyedül ezt nem tudják, de ha megadod nekik azt a löketet, elmagyarázod nekik, inspirárod őket, akkor biztosan kihasználják.

– Összefoglalva, melyek voltak a legnagyobb eredmények az elmúlt 20 évben?

– Amihez közöm van országosan, hogy az Ózdi Cigány Önkormányzatot példának állítottam az együttműködésre. Nem háborúskodtunk Ózdon, már a cigányok és a magyarok.

Eredménynek tartom, hogy a gyerekek a lehetőségeket kiaknázva, nagyon sokan középiskolába jártak. Vannak roma tanulók, akiket valamilyen formában figyelemmel kísértem, akiket pályázati ösztöndíjakkal támogattunk. Van, aki jogi egyetemet végzett, van aki pedagógus, van közöttük bírónő és pap is. Nekem is van abban egy kis részem, hogy ez létrejött, ők is ezt mondják. A rendszerváltás után nagy szerepem volt abban, amikor 1990-től nem volt munka Ózdon, visszavezetni az embereket a munkába. Először lasszóval kellett őket a munkahelyre hozni, hogy jöjjenek dolgozni, mert nem akartak. Amikor elfogyott a pénz, eltelt egy bizonyos időszak, akkor már az 500 fő helyett 1000-en jelentkeztek. Akkor már válogatni kellett, hogy más is kapjon helyet. Igaz többet kerestek, mint most. 2008-ban 2009-ben 75 ezer forintot, nem 54 ezret.

Eredménynek tartom azt is, hogy úgy kiépítettem a kisebbségi önkormányzatot, hogy csak tovább kell vinni a jó kapcsolat útján. Ehhez társul még, hogy a politikától teljesen függetlenül, a mindenkori városvezetéssel, a mindenkori intézmények vezetőivel, a rendőrséggel való együttműködés. A cigány önkormányzatok közül országosan példaértékűek voltunk a költségvetés tekintetében is.

Bukovinszky Zsolt

Kitüntetései:

Közmunkáért aranyplakett

Ózdi Közszolgálatáért

Köztársasági Ezüst Érdemkereszt

HOL HIT, OTT SZERETET

Nagymamáink kedvelt lakásdíszje volt egykor a házi áldás. Hímmezve, vagy festve, de ott díszelgett minden falon. Ma reneszánszát éli ez a hamisíthatlan magyar „vendégköszöntő”. Mint ahogyan a csipkés terítőkön sorakozó apró porcelán angyalkák, aranyozott lábakon álló kicsiny ládikák. Ezt a világot idézi elő Szabóné Magdi, újra gondolva, mintegy modernizálva alkotásaival. Díszített dobozai, textil angyalkái, nagyszakállú manói sok-sok otthonba vittek már melegséget szerte a világon. Ózdtól Máltán, Amerikán keresztül, egészen Ausztráliáig.

HAGYOMÁNYOK, ÚJRAGONDOLVA

SZABÓNÉ MAGDI

Egy borongós délutánon kerestem fel Szenna kanyargós utcáinak egyikén Szabóné Magdit. A vadregényes völgyben az idő egyik percről a másikra csapott át viharba, mintha követte volna Magdi lelkét. A törekeny kézműves mostanában különös alkotói válságon megy keresztül, egy sajnálatos baleset nem kímélte, s mindkét kezén gipsz volt a kénytelen lassítást. Beszélgetésünket is ez a kimondatlan fájdalom hatotta át, hiszen nincs is nagyobb bánat egy örökké pörgő ember életében, mint a kényszerpihenő. De Magdinak most sem üresek a napjai, fokozatosan tér vissza a munka világába, s tele van tervekkel, ötletekkel.

– 2014 nyarán kezdődött nálam a kézművesség. Hirtelen sok lett a szabadidőm, a gyerekek kirepültek. Amúgy is szerettem kézimunkázni, s akkor volt szabadidőm. Rengeteget böngésztem a neten, s amikor megtetszett valami, úgy döntöttem, kipróbálom. Elkezdtem dolgoztatni rajta, s egy fél év után sikerült annyira kialakítani ezeket a technikákat, hogy már oda mertem adni annak, aki kérte. Aztán jött a karácsony, születtek a manók, az angyalkák, és jöttek a visszajelzések, hogy ez jó. Majd jött a Hétvölgy Fesztivál, ami nagyon feltöltött. Én lettem a legkreatívabb alkotó, s ez tartja bennem a lelket, mind a mai napig.

Az első ózdi kézműves fesztivált Magdival egyszerre éltük meg, kaptunk hideget, meleget, de egyben nagyon is közös élmény volt mindkettőnk számára, mégpedig abban,

hogy érdemes egy olyan kis közösséghez tartozni, ahol hasonló értékekkel, vagy akár problémákkal találkozunk, mint a miénk.

– Minden darabnak, hiába hogy nem céllal készítem, megvan a gazdája, az mindig valakinek készül, – veszi át a szót Magdi – csak még akkor, és ott nem tudom, hogy kinek. Fenn ül a polcon, és az sem számít, ha mondjuk egy évig, kettőig. Igazából nem érdekel, hiszen nem a pénzért csinálom, ez nálam száz százalékos hobbi. Azért csinálom,

lom, mert szeretem. Most például nem, mert a kezem visszafog. Ha nincs benne örömöm, akkor nem csinálom. Most ezt kell megélnem.

A mindig mosolygós Magdi arcán átsuhan a szomorúság, de az egész csak egy pillanatra tart, mert akárcsak testileg örökmozgó, a lelke is szárnyal tovább. Előtérbe kerülnek a tervek, az új technikák, s mindezt mosolyogva, hittel. S Magdinál a régi házi áldás is

értelmet kap, hol hit, ott szeretet. S nála ez fordítva is igaz: hol szeretet, ott hit.

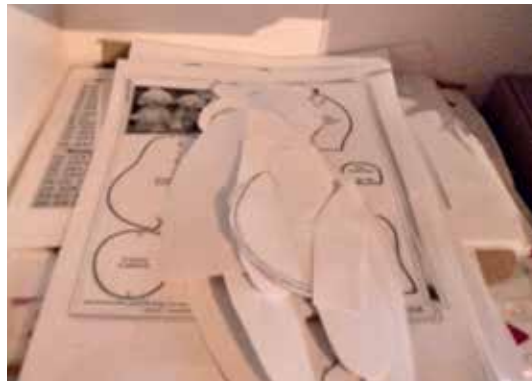
Ahogy titkos kis műhelyébe belépünk, úgy lesz Magdi arca egyre vidámabb és élettel telibb. A textilek katonás rendben sorakoznak a polcokon. Apró csecsebecsék, gyöngyök, szalagok pihennek a dobozokban, s varrógépek hada várja, hogy újra dolgozhasanak. S bár rögtön meg is jegyzi, csak azért van most rend, mert ugye kényszerpihenőre van ítélve.

– A kedvencem a textil és a fa ötvözete, amit leginkább dobozok díszítésében tudok megvalósítani. Egy-egy ilyen díszített ládika úgy 6–8 órát vesz igénybe. De olyankor megáll az idő. Festek, csiszolok, majd hímezek, ha kell, vagy transzferálok. És az a legszebb pillanat, amikor a megajándékozott szeme könnybe lábad, mert eltaláltam a számára kedvenc motívumot, mintát. Az ilyen pillanatokért érdemes ezt csinálni – meséli Magdi, majd rögtön tovább is megyünk. Új technikák, újabb kihívások felé. – Lényegében nemrég szerettem bele a kereszt-szemes hímezésbe és a horgolásba. Sajnos mindkettő megterhelő most a kezeimnek, így lettem a horgolótűt. De nem adom fel, már kísérletezem egy újabb technikával.

Ami még annyira titok, hogy én sem leshettem meg a kezdeti lépéseket. De remélem, hamarosan látni fogjuk Szabóné Magdi fába égetett álmait.

– Ahogy mondtam is, a kedvencem a puha, lágy textil és a nyers fa keménysége, vagyis ennek ötvözete. Most a textilt egy időre félreteszem, s megpróbálom a fa pirográfós díszítését. Ez reményeim szerint könnyebbé teszi majd a kezeimnek, hiszen csak „rajzolni” kell

majd. De nem adom fel a hobbim, hiszen olyankor számomra megszűnik a külvilág. Kizárok mindent, kikapcsolok, s miután elkészül egy-egy alkotás, jó érzés tölt el. És, ha még másoknak is tetszik? Na, az a legszuperebb érzés a világon!

Magdi műhelye egy külön kis világ, napos, tágas és minden kézre esik. A most rendezett polcok között olyan érzése támad a látogatónak, hogy itt mindig jelen van az alkotó lelkének egy darabja. Nem is csoda, hogy mosolygós manóiban, légies angyalkáiban is élet van. S talán ezért szeretik oly sokan keze munkáját. Mert élet van bennük, mert vidámság van bennük, mert egyediek.

– Na igen, ez az egy, amit nem szeretek, sorozatot gyártani. Sokszor kérnek tőlem pont ugyanolyat, mint amit láttak a csoportomban megosztva. Ilyet nem tudok, igazából nem is akarok. Nincs annál lélekölőbb, mint futószalagon gyártani bármit! Az ötödik darab után egyszer csak azt veszed észre, hogy elveszett a varázs, kihalt a lélek. Éppen ezért variálok mindennel, még akkor is, ha mondjuk, ikreknek kérnek valamit. Lehet az egy apróság, egy gomb, vagy masni a másik oldalra téve, de akkor sem egyforma. Hiszen, ahogyan mi emberek sem vagyunk egyformák, a tárgyaink, díszjeink se legyenek azok!

Egyedi, megismételhetetlen, száz százalékban kézzel készült, így is meg lehetne fogalmazni a kézművesség rejtelmét, s lehet elcsépelet szófordulat, hogy kézzel-lélekkel készült, különösen most, amikor divat minden DIY. De Magdi kapcsán különös értelmet nyer ez az egész, s a kézművesség észrevétlenül átlényegül lélekművéségbe. Azoknak, akik nem a haszontalan porfogót látják ezekben a darabokban, hanem titkokat rejtő csodaládikákat, a gyökereinkre emlékeztető házi áldásokat, vagy a mosolyra fakasztó manókat, angyalkákat keresik. A lelkünket, ebben a rohanó világban.

B. Zsóka

ANYÁK NAPJA ELÉ

A múlt hónapban összeszorult gyomorral hívtam föl, valami vizsgálaton járt, amelyre természetesen három hónappal korábban kapott időpontot. Az én anyám.

Délutánig halogattam a hívást, félelem volt bennem, sokkal nagyobb, mint mikor a lányom feküdt a kórházban, mert ő roppant erős, előtte az élet, nem kér érzéstelenítőt a fogorvosnál, nem győzheti le semmi. Ellenben már közel van a hetedik ikszhez az én anyám.

Négyet csörgött, majd fölvette, én nagyot nyeltem, nem tudtam, hogyan kérdezzem meg, hogy mi volt az orvosnál. Már nem volt annyira rekedtes a hangja, kapott valami gyógyszert, majd percekig nyugtatgatt, nincs komolyabb baj. Nem láthattuk egymást, de éreztem, hogy mosolyog a kicsorduló könnyeimen az én anyám.

A sztrapacska általában keményebbre csinálja, mint ahogy én szeretem, olyankor nem mulasztom el sosem megjegyezni, hogy igazán finomra sikerült a túrós nokedli, bezzeg Mama mindig lágyra főzte. Az utóbbi időben már kevesebb lisztet tesz bele, úgy meg a család többi tagja nem szereti, de ez kit érdekel. Külön adagot készítek nekem az én anyám.

Annyira várta már a tavaszt, mehesse a kertbe, soha nem érttem ezt a ragaszkodást egy kis parcellához egy fa házikóval, ha tehetné, oda költözne, én meg irtózom a rovaroktól, meg vélhetően attól, hogy a kertet művelni is kell. A lakás is tele van virágokkal, botanikus kert, amilyen szobanövény nincs ott, az nem is létezik. Május első vasárnapján majd újfent beállítok egy cserepes virággal, amelynek gyermeki rajongással örül az én anyám.

Két hónapja kirándulni voltunk a Mátrában, sétálgattunk a szelíd hidegben, s azt a szállodát keresgették, ahol majd fél évszázada voltak nászúton, de nem találták. Olyan volt ez, mint amikor a polcon matatunk egy könyv után, tudjuk, hogy valahol ott volt, de már kidobták. Egy modern fogadót találtak a helyén, de arra pontosan emlékeztek, hol volt a mozi. Fannival röhögünk rajtuk, bár lányom szerint anyukák voltak, ahogy régvolt időket kutattak szemüveg nélkül. Meghallotta a kuncogást, s együtt nevetett velünk az én anyám.

Egy éve, április végén volt az esküvőm és a diplomáciai bonyodalmakat kiváltott lagzi, sosem felejttem el, másnap azt mondta, hogy kellemesen csalódott bennem, az én anyám. Azt hitte, majd unott arccal ülöm végig az egészséget, ahogy szoktam a családi összejöveteleken, ezzel szemben Travoltának éreztem magam, táncoltam és énekeltem, amíg ki nem húzták a zenekart a konnektorból. Az unokái sem voltak restek, vezették nélküli mikrofonokkal vokáloztak, vagy savazták a vőlegényt, igazán jól szórakozhatott a publikum.

Anyák napja előtt most mézes jelzőket kéne találnom, magvas gondolatokat, hogy mit is jelent a számomra az én anyám. Nem hiszem, hogy a magyar nyelv lenne szegényes, de nem találok a megfelelő szavakat. Azt tudom csak, hogy keveset mondtam neki: szeretem. Nem öleltem át elégszer, s csak odatartom az arcom. Persze rossz is voltam olykor. Azt is érzem, hogy akkor már késő lesz, amikor a gyerekek majd kél káromkodni kedve, nem lesz kinek elmondanom. S szerte szakít ez a kín...

Farkas Nándor

NŐI LAPOZÓ

A női lélekről, nem csak nőknél

Sokat gondolkodtam, hogy így, választások után megírhatom-e, hogyan érintette a nőket az elmúlt néhány hét politikai csatája. Végül úgy döntöttem, nem tudnék reális képet festeni a gyengébbik nemről, mert ebben a kérdésben sokszor túltettek erősebbnek, és sajnos kegyetlenebbnek is tűntek férfitársaiknál.

Inkább az utakra terelném a figyelmet. No, nem a hullámvasútszerű megyei utakra, sokkal inkább a közlekedésre. Ez mindig időszerű, és mindig ugyanolyan idegesítő, veszélyes és csak a női vezetők hibájából. Pedig az utakon nem nekem szerint különülnek el a vezetők.

Első kategóriában szerepelnek nálam a friss jogosítvánnyal volán mellé ülők. Akik mindent próbálnak – még – szabályosan tenni, akik ki se hajtottak még a körforgalomból, de máris fékeznek a több száz méterre lévő zebra miatt. Na, ők az egyenesben nyomják, mint az állat, mert hát friss jogszi, nagy erő!

A második kategóriába a szőrkalapos bácsikák, frissen ondulált nénikék tartoznak. Különösen akkor veszélyesek, amikor tavaszodik és leporolják a télen garázsban tartott kincset, majd kettessel nyomják, padlógázzal, olykor behúzott kézfékkal. A körforgalomban, ahol teljesen láthatóvá válik a szőrkalap, csak befelé indexelnek, csak balra. Kifelé már nem, mert hát úgyis tudja mindenki, hogy most, na most akarok kimenni! És persze hiányzik a fejmozdulása is, szét se néznek. (Sokszor elgondolodom, mikor veszélyesebbek ezek a sofőrök, volán mögött, vagy gyalog. Mert ott se néznek szét. Hiába, a szokás hatalma!)

A harmadik kategóriába azok tartoznak, akik már vagy 20 éve vezetnek. Igazi veszélyforrás, hiszen a rutin! Azt nem lehet felülről! Ennek hangot is adnak, a dudaszó 90 százaléka tőlük származik. Ha lehetne, kimatricáznám ezeket az autósokat: félre innen rusnya mazsolák, jövő! Csak hogy időben észrevegyék őket. Az utakon, mint egy felsőbbrendű faj, a parkolóban szintén. Nem is értem, hogy tud egyszerre mindkét vonalra ráállni, de nekik valahogy sikerül.

A negyedik kategória státuszszimbólumokat vezet. Őket a nagy, terepjárószerű autókról lehet észrevenni. De csak, ha mögötted jönnek. Akkor közel, szinte a lökhárítóra rátapadva, félig a másik sávban, mert előzne. Állandóan. Akkor is, ha jönnek szembe. Persze mindezt index nélkül (gyanítom, ezekhez már nem alapfelszerelés). Ha végül lemászik a hátsódról, már huss! El is tűnt! Nem tudod überelni őket, még lakott területen sem, nekik ott is kevés az 50. S bár téged akkor is megszólít a rendőr, ha akadályozod a nemlétező forgalmat, ők valahogy ezt mindig megússzák!

És sajnos van egy ötödik kategória is. Ők a megkülönböztetett járművel közlekedők. Nem feltétlenül a rend őrei, de joguk van sok-sok dologhoz. Ők járörözhetnek autóból a reggeli csúcsforgalomban is, harminccal. Nem baj, ha nem tudom megelőzni őket, biztonságot csak lassan, és csak reggel fél nyolckor, vagy kettő és három között kell ellenőrizni. Autóból! Mert hát no. Nekik lehet. Mint ahogyan megállni is lehet a tiltó táblánál, ha éppen elfogyott a cigi. És rájuk a zebra, a gyalogosnak van elsőbbsége, sem vonatkozik (és remélem, ezt az írást sem olvassák).

Hát ez futott át az agyamon, amikor a választás lelki életéről kellett volna írnom. Mert igaz az a mondas, hogy minden csoda három napig tart, de vezetni, mindenki egyformán vezet. Ész nélkül.

B. Zsóka

1	2	T	3		5	6	7	8	9	A	10	11
12			13								14	
15		16		17							18	
19			20					21	22			
23				24		25		26				
27				28				29		30		
31			32					33	34		35	
36		37			38		39			40		
41						E						

VÍZSZINTES MEGHATÁROZÁSOK

1. A gondolat első része. 12. Négyzetméter, rövid. **13.** Amerikai ország, fővárosa: Kingston. **14.** Narancshéj! **15.** Helyesül az angol. **17.** Ázsiai ország. **18.** ...- érték (Acceptable Daily Intake); élelmiszeradalékok elfogadható napi beviteli mennyisége. **19.** Igeképző az -ődzik párja. **21.** Bántó viselkedésével elüldöz. **23.** Modelljei: Ibiza, Leon, Toledo. **24.** Áruház. **26.** Írásjel. **27.** Néma virág! **28. A gondolat második része. 30.** Szent olaszul röviden. **31.** Időszámítás előtti, rövid. **32.** Balf centruma! **33.** Zuhé azonosai. **35.** Római 49. **36.** Ék alakú betoldás ruhában. **39.** Hindu hónap. **41. A gondolat harmadik része. Francia természettudós (1707-78), a vízsz. 1. gondolat szerzője.**

FÜGGŐLEGES MEGHATÁROZÁSOK

1. Élettársunk édesanyját gúnyoló humor. **2.** Szendrő szerb neve. **3.** Húros fegyver. **4.** Hajfixáló. **5.** ... Thurman Golden Globe-díjas amerikai színésznő. **6.** Rövidítve stb. **7.** ... Farrow amerikai színésznő. **8.** Angol területmérték 4047 négyzetméter. **9.** Gallium vegyjele. **10.** Zenében lépésben. **11.** Triglicerid mentes. **16.** Illat. **18.** Az izraeli Spacecom műholdja. **20.** Vita közepe! **22.** Long Play. **24.** Ante meridiem. **25.** Kínia filozófus:Kung-fu-.... **28.** Német hossz mérték, rőf. **29.** Román olimpiai bajnok birkózó 1980. **32.** Képzőművészeti alkotás. **34.** Évfolyam, rövid. **37.** Ifjúsági Magazin. **38.** Idősb, rövid. **39.** ... ovo, eleve. **40.** Börtön sziget.

Készítette: Derencsényi Béla

BEKÜLDENDŐ A SZERKESZTŐSÉG CÍMÉRE (3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2., E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA.HU), vagy bedobható az épület bejáratánál elhelyezett postaládába a vízszintes 1., 28. és 41. sorok megfejtése. Beküldési határidő: 2018. május 10. (csütörtök). A borítékra, vagy a levelezőlapra kérjük ráírni: keresztnevet. A helyes megfejtést beküldők egyike értékes ajándéksomagot kap. A nyermény átvehető szerkesztőségünkben, munkanapokon 8-16 óra között. A 2. számban megjelent rejtély helyes megfejtése: A szív hídjai. **A nyertes az ÓMI felajánlását, két fő részére szóló belépőjegyet nyert a Szív hídjai c. előadásra, április 30-án 19 órától, melyet az előadás előtt a pénztárban vehet át. Nyertes: Kocsi Zoltánné, Ózd. Gratulálunk!**

IMPRESSZUM

ISSN 2559-947X / VISSZHANG ÓZDI MAGAZIN / MEGJELNIK MINDEN HÓNAP UTOLSÓ SZERDÁJÁN, 15.000 PÉLDÁNYBAN / KIADÓ ÉS SZERKESZTŐSÉG: 3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2. / TEL.: 48/572-114, E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA.HU KIADJA AZ ÓZDI KOMMUNIKÁCIÓS NONPROFIT KFT.
FELELŐS KIADÓ: A KFT. ÜGVEZETŐJE / FŐSZERKESZTŐ: BUKOVINSZKY ZSOLT (BUKOVINSZKY@OZDIMEDIA.HU) / DESIGN: MÁTÉ ISTVÁN

KÉNYSZERÍTŐ ESZKÖZ, VAGY JÓBARÁT?

Biztosan elgondolkodtak már azon, hogyan alakult ki a kutya és az ember közötti kapcsolat. A legkézenfekvőbb magyarázat, hogy az élet kihívásainak sokszor könnyebb megfelelni egy segítő társsal az oldalunkon. Azt hiszem, hogy az egymásrautaltság ezen kötelék legfontosabb alapköve. A mai napig sem tisztázott, hogy mióta tart ez a viszony. Az pedig főleg nem, hogy meddig fog tartani?

Valóságot idéző helyszíneken tartották meg a borsodi rendőr-kutyák képzését Ózdon. A megye kilenc rendőrkapitányságáról 33 kutya vezető látogatott városunkba, 39 szolgálati négylábúval. Egyébként a kutya szolgálat képviselői havi rendszerességgel gyakorlatoznak különböző helyszíneken, itt először állomásoztak. Első útjuk a Nemzeti Film-történelmi Élményparkba vezetett, amely remek színtérnek bizonyult. A belső

„Te egyszer s mindenkorra felelős lettél azért, amit megszelídítettél!”

Antoine de Saint-Exupéry

terület szinte kínálta magát az egyes feladatok végrehajtására. Itt csoportos őrző-védő feladatokat hajtottak végre.

Ilyenkor felébresztik a német és belga juhász-kutyákban a zsákmányszerző ösztönt. Az egyik segítő felingerelte a jószágokat, a másik pedig megfelelő védőszerelést viselve átsétált az állatok között, állva az ugrásokat. A következő szituációban már lekerült a szájkosár és a póráz is. Az állatok felfokozott hangulatuknak köszönhetően csak a zsákmányt tartották szem előtt. Leküzdötték a „támadót” és büszkén mutatták be gazdáiknak az elbitorolt csibészkart. A csoport tagjai átutóztak a közeli diszkóba is, persze ide sem szórakozni mentek. Itt még nagyobb ingerek érték az állatokat, hiszen zenét, füstöt és fényeket is alkalmaztak a gyakorlatok során. A szakemberek kábítószert is

elrejtettek, ez esetben ópium, marihuána, hasis és amfetamin keverékét, amelyet a megye egyetlen – bár a történethez hozzá tartozik, hogy környékünkön nincs is többre szükség – drokgereső kutya pillanatok alatt felfedezett. Egyébként a kutya nem tudja, hogy csupán egy gyakorlaton vesznek részt és hogy egy beállított játék részesei, ezért minden feladatra teljes odafigyeléssel koncentrálnak. Minden esetre sikerült előhozni belőlük a rejtett dühöt. Az összevont képzésen természetesen az ózdi ebek is bizonyítottak. Polák Gábor és Nagy Tamás vezetésével Bánk és Udex is kitett magáért. Bár a rendőrségi szakzsargonban ezeket a kutya kényszerítő eszközként emlegetik, ám a helyszíneken tapasztaltakra alapozva kijelenthető, hogy ez csak a rendvédelmi szervezet szabálykönyvében szerepel így. A legtöbb négylábú együtt is él gazdájával, így ragaszkodnak hozzájuk. Ami persze fordítva is így van. Náluk ez életforma, amely nem ér véget a munkaidő lejártával. Ez is hozzájárul ahhoz, hogy tökéletes legyen köztük az összhang, és az igazat megvallva: az is, úgy a magánéletben, mint szolgálatteljesítés közben. Kiválóan működtek együtt. Tulajdonképpen ez a célja a közös gyakorlatoknak is, hogy felfedjék és korrigálják a hiányosságokat és tapasztalatokat szerezzenek. Ezek a párosok komolyan veszik feladatukat, felkészültségük pedig arra enged következtetni, hogy képesek reagálni a kihívásokra bármilyen szituációba is kerüljenek.

Tóth Alexandra

„SZERETEM MEGMUTATNI, HOGY KÉPES VAGYOK RÁ”

MILÓ TAMÁS

„Egy vállalkozó legyen jobb adott szolgáltatás terén, mint mások” – ezt a gondolatot akár egy idős, tapasztalt helybeli is mondhatta volna, azonban a most 27 éves Miló Tamástól származik, aki igen fiatalon megtanulta és elsajátította, hogyan érvényesülhet Ózdon önerejéből. Saját lábra állni azonban nem egyszerű dolog: „Mindent magamnak kellett elérni” – mondja határozottan és pont ez az eddigi életút az, amelyben mindig is voltak elérendő célok, törekvések.

A háttérben nem kell kiemelkedő dolgokat keresni, az érvényesülés szándéka az, ami kiemelkedik nála. 2009-ben, az – akkori nevén – Bolyai Farkas (ma ismét Gábor Áron) Szakképző Iskolában szerzett érettségi vizsgát, majd 2011-ben Kazincbarcikán autószerelő szakmát, valamint 2016-ban a Nemzeti Klímavédelmi Hatóságnál autóklima javításra bizonyítványt (Budapest). A szakmatanulás fontosságát ma a legjobb döntésnek tartja és az országos szinten érzékelhető szakképzett munkaerő-hiány miatt másnak is ezt javasolná. A szándék, a motiváltság azonban elengedhetetlen: „Habár eleinte sok közügyességet igénylő asztalos szerettem volna lenni, 9 évesen már motort szereltem, 12 évesen pedig már a barátok is hozzám fordultak” – emlékszik vissza mosolyogva a kezdetekre. Felőttként, a szakmaiság területén – a hozzáállás mellett – szerinte a rutin, az elismertség és az elégedettség a legfontosabb ismérvek közé sorolható, amelyek elsajátításához jó mesterek, majd munkatársak is szükségesek

Az iskolaévek után Tamás azonnal dolgozni kezdett: elsőként a Velence Autószerveznél, ezután egy hódoscsépányi telephelyű cégnél, majd 2014-től az A-Z Autószervez következett. Az említett mesterek úgy tűnik, helyben is rendelkezésre állnak, akiktől lehet tanulni. A műszaki javítási módszerek egységisége, az önálló munkavégzés elsajátítása, majd az ismeretek továbbadása rendkívül sokat számított, de a városban ismerős névként csengő Makár György, vagy Bellér Attila mellett ez jól sikerült. A társaság, a kölcsönös megértésen alapuló munkatársi viszony, ugyanakkor egy megfelelő szakmai légkör, fontos emberi tényezői és igen régóta ismerve Tamást, ez benne mindig is adott tulajdonság volt.

„Milosound” – olvasható az egyik logón. Miló Tamás neve manapság ugyanis a hangtechnika szolgáltatás kapcsán került előtérbe. A tizenévesen – nem meglepő módon – DJ-ként is tevékenykedő fiatalember 2017-ben, nem kis bátorsággal

alapított egyéni vállalkozása – a későbbi megkeresések alapján – részben hiánypótlónak bizonyult a környéken, egészen Kazincbarcikaig. Egyes szórakozóhelyek, discok, iskolák igényén túl a nagyobb megrendelések technikai megújulást és szolgáltatás-bővítést igényeltek. A komolyabb hang- és fénytechnika, új mikrofonok, lézerek, füstgépek, robotlámpák beszerzése mellett Tamás jól érezte: nem jó másoktól függni, az a megnyugtató, ha neki minden felszerelése saját. Így került sor egy mintegy 100 m² összeépíthető mobilszínpad, később pedig egy 7 m magas, 10×10 m-es színpadfedés beszerzésére. Nagy büszkesége, hogy ilyen felszereléssel a IV. SPARTAN Kupa teltházassal küzdősport-gála komplett hangosítását ő biztosíthatta idén márciusban a Marosi István Városi Sportcsarnokban, kiegészülve különböző showelemekkel, látványtechnikával és zenével. És miért nagy öröm ezt látni? „Saját magam ura vagyok” – hangoztatja, amelynek egyik előnye a rugalmasabb időbeosztás, hátránya viszont sokszor az előretervezés nehézsége, ahol nem a havi fix fizetés a kiindulópont.

„Megérte vajon neki akkor?” – tűnődök el kicsit talán korán kérdezve illet, de a válasz nem sokat várta magára. A sok akaraton alapuló tanulás elérte célját. Igaz, az autószerelői tevékenységgel bővíteni kívánt vállalkozás nagyobb anyagi befektetést igényel, ez a cél sem elérhetetlen... előtte biztosan nem, csak – ahogy igazi felnőttként fogalmaz – feszültséggel és sok türelemmel jár. „Fontos, hogy egy fiatal ne csak dolgozzon, de akarjon is fejlődni! Továbbá az keressen sokat, aki tud” – folytatja már-már tanító jelleggel. Igaza lehet, látva a napjainkban céltalan, azonnal és sok pénzt keresni akarókat, akik szakmai tudása kellő gyakorlat nélkül alig elegendő bármihez is. A gyors haszonszerzéshez Tamás egy kérdéssel szembesítene őket: „Mit tudsz érte adni?” A mára alapos megfontolásokon nyugvó vállalkozói észjárása főként a kreativitásban rejlik. „Akkor lehetsz sikeres, ha valami pluszt is tudsz nyújtani az ügyfelek felé.” Ehhez a folyamatos önképzés szintén lényeges, leginkább azért, hogy saját maga előtt is bizonyítson. Egy kamarai mestervizsga saját szakmájában, illetve egy hangmérnöki végzettség mindkét tevékenységéhez igazodva már megfelelő elismerést nyújtana számára, még ha költségekkel is jár.

Mindezt mégis Ózdon? A kérdés, amelyet már annyiszor feltettünk... és az egyre ritkább válasz: „Szeretek itt lakni.” Tamás szabadideje részben kötődik a környékhez. Édesapját tavaly egy általa rendbe hozott tóparti kis házzal „lepte meg”, hiszen mindketten szeretnek horgászni. A másik a küzdősportok imádatából fakad: ez a kickbox. Négy éve tagja az Ózdi PitBull Team-nek, de korábban focizott is hat évig az Ózdi FC U21-es csapatában. Szinte meg sem lepődhetünk, hogy ezek mögött is – a mindennapi feszültség levezetésén túl – van egyfajta versenyszellem és öntevékeny hobbi a kevés szabadidő aktív eltöltésére.

Egy-egy település jövőjét csak helyi fiatalok alapozhatják meg, akiknek álmaik mellett megvalósítható céljaik vannak. Felnézek a Milosound molinóra és érzem: itt már egy álom megvalósult, melynek része az is, hogy valaki önálló, adósságok nélküli, munkáját örömmel végző és folyamatos újításokon gondolkozó fiatal, aki társaival szemben önzetlen és segítőkész. Azon már én mosolygok, hogy milyen jó emberismerő is egyben, aki felismerte szintén, mennyire sok a „kifelé magát mutogató ember”, akiknek sokszor alig van valamilyen értékük, amit fel tudnának mutatni.

Talán nem túlzok, ha kijelentem: a realitás és a kitartó szorgalom már sok esetben hiányzik a nem megfelelő szociális környezet, az egyenlőtlen élethesélyek, vagy éppen egy követendő minta és példakép nélkül. Utóbbiak gyakran „hétköznapi hősök”, akik egyszerűen megalapozták egzisztenciájukat és a helyes iránynak tartott, tanulásra épülő tudásalapú társadalomban hisznek. Mindezt nem elég tanítani fiatakorban, hanem segíteni kell benne, hogy egy ilyen világnézet egyáltalán kialakuljon, hiszen a későbbi, nem irreális túlzásokra épülő sikerélményt főként ez alapozhatja meg. Ugyan miért lenne ez elképzelhetetlen és megvalósíthatatlan?

Tamással épp úton vagyunk Csernely felé. Egy volt osztálytársal találkozunk, aki nem régen tért haza több év „erőgyűjtés” után Angliából. Saját céget alapított, tanult szakmájában tevékenykedve. Merte, akarta, megpróbálta. És hazajött, ismét találkozhatunk vele, vannak ötletei, tanácsai. Hallgatva őket engem is büszkeség tölt el: láthattam az ide vezető utat, annak állomásait. Jöhet a végső konklúzió: több, hasonló „hétköznapi” embert erre a vidékre!

EGY NEHÉZ NAP DÉLUTÁNJA

Sanyi szakí nem bírta tovább. Mázsás súly nyomta a vállát, az ország jövője múlhat rajta, legalábbis ezt hallotta a politikai hirdetésekben. Könnyíteni kellett tehát magán, le akarta dobni ezt a hatalmas terhet. A templom mellett már úgy érezte, lesz, ami lesz, ő megáll.

A felesége szerint odafele nem kellett volna beugrani a „Gödörbe”, vagy mondjuk korsó helyett elég lett volna egy pikoló is, mégiscsak előtte voltak az állampolgári feladatnak, s módosult tudatállapotban nem szerencsés szavazni. A dolog érdekessége, hogy a voksolás után sem hazafelé vették az irányt, hisz megígérte az asszonynak, hogy a szép időre és az esemény jelentőségére tekintettel körbe sétálják a tavat. Útközben össze is kaptak azon, hogy legutóbb mikor kerítették sort minderre, mármint közösen, de nem jutottak dűlőre. A nej szerint még a rendszerváltás előtt, de Sanyi szakí erősködött, hogy amikor megszületett az unoka, akkor arrafelé sétáltak a babakocsival.

Menj át a másik oldalra, nézegessed addig a koronát vagy „Aulich” atyát, mutatott a templomkert felé, nem leplezve idegenkedését mindentől, ami az egyházzal kapcsolatos. Ő maga pedig – miután alaposan szétrézt – belépett a téglafal mögé, s kisvártatva valóban megkönnyebbült. Közben olyan érzése volt, hogy bizonyos értelemben otthon van, hisz jó évtizede, vagy a jó Isten tudja mikor, vásárolt téglajegyet, hogy kiköthessen végre valahol a Bárka, legyen hova menni bábszínházba a kisunokának.

A nagy tervekből semmi nem lett, a környék csúfsága az építmény-torzó, mondhatná a felületes szemlélődő, ha nem tekintene távolabb, a tó felé. A fia mindig azt mondogatta, ha a putrit eltűrnék, egy impozáns lakóparkot lehetne építeni a tó melletti területre, de régebben olyan tervről is hallott, hogy valami svéd társaság golfpályát építene. Talán nem véletlenül ide rakták le a mini kultúrház alapjait, töprengett. Akár haza is vihetné a tégláját, gondolta, jó lenne a garázsajtót kitámasztani, ha nagy a szél. De legalábbis jogosnak érezte, hogy oda vizelt, hisz résztulajdonos.

Ezután a nap is fényesebben ragyogott, a varjak is szebben károgtak, viszont régi sportolóként nagyon is jól tudta, hogy az elveszített folyadékot pótolni kell. Szerencsére pont útba esett a „Zöld király”, megígérte, nem iszik sört, a rizling kisfröccs jelentette a horatiusi középutat, a „Mama” – így hívja feleségét, mióta unoka van – nem kért semmit, csak siessen. Mire pörlekedhetett volna, már kinn is voltak.

Sanyi szakí gyorsan túl akart lenni ezen a sétán, három évtized mégiscsak több, mint egy negyedszázad, ráadásul várják a garázssoron, meg kell beszélni a világ dolgait. Bámulta a horgászokat, egyszer ő is kijött a tóhoz pecázni, de ahogy mondja, nincs hozzá türelme, nem köti le. Néhányan kutyát sétáltattak, rendezettnek találták a környéket, jó lenne többször erőfele barangolni, törte meg a csöndet a „Mama”, de csak dörmögött egyet, nem tudhatjuk, hogy ez igen vagy nem volt. Szép ez a környék, nyugtázta az egykori bolti eladó, de Sanyi szakí már azon törte a fejét, mivel indokolja meg, hogy a nyári gumikat mindenféleképp még aznap délután föl kell rakni a garázsban...

AZ ÓZDI ASZTALITENISZ MÚLTJA, JELENE ÉS JÖVŐJE

Az asztalitenisz minden kétséget kizárólag az egyik legrégebben jelen lévő mozgásforma a városban. A sportág a hosszú évtizedek alatt megélt hatalmas sikereket és rosszabb napokat is. Gátsik Antal, már az 1948/49-es serdülő országos bajnokságon is erősítette a csapatot és azóta is azon fáradozik, hogy a szakosztály sikeresen szerepeljen. Ennek szellemében még mindig talál új kihívásokat.

Múlt

A városban a pingpong az 1920-as évek végén lett népszerű, az Ózdi Vándor Kerékpáros Egyesület révén. A második világháború természetesen kihatott a sporttevékenységre is, a fejlődés jelentősen visszaesett. A világegés után azonban ismét felvirágozott az asztalitenisz, hiszen hatalmas utánpótlás bázissal rendelkezett. 1947-től Ózdi Vasas Torna Kör, majd ezután Ózdi Kohász SE-nek keresztelték az egyesületet. Abban az időben Magyarország legismertebb játékosai ütötték itt a labdát, például Szepesi Kálmán, aki csapatban és vegyespárosban is világbajnoki címet szerzett. 2002-től az Ózd Városi Sportegyesület szakosztályát képzik. Mostanra sajnos számos egykori játékosuk távozott az élők sorából, ám megpróbálnak számukra méltó emléket állítani. Ilyen például a Mlinárik Jánosról vagy Korpai Ferencről elnevezett verseny.

Jelen

Jelenleg rendkívül nehéz helyzetben van az asztalitenisz szakosztály. Három meghatározó játékosuk elhagyta az NBII-es csapatot, így a szezon előtt az is kétséges volt, hogy vállalják-e a sorozatban való részvételt.

Mivel az anyagi és infrastrukturális feltételek adottak voltak, nehéz döntést kellett meghozniuk. Gátsik Antal miután kikérte Vitkó Egon és további nyolc szakosztály vezetőjének véleményét arra jutott, hogy megpróbálják végig vinni az NBII-es bajnokságot, bár már a szezon elején is látszott, hogy bizony rögös utat fognak bejárni. Most már csak néhány forduló van hátra a bajnokságból és a csapat a tabella legutolsó helyén áll. A korábbi évek sikereihez képest nem könnyű megemészteni a vereségeket, de a játékosok sportemberhez méltóan viselik sorsukat. Az NB III-as keret stabil tagja a mezőnynek, így biztosak lehetünk benne, hogy a későbbiekben sem maradunk magas szintű pingpongmérkőzések nélkül.

Jövő

Arra a kérdésre: Miként lehet ismét felvirágoztatni a sportágat? – Gátsik Antal azt a választ adta: csakis az utánpótlás tudatos képzésével. Ennek szellemében már fel is vettek 25 fiataalt. A gyakorlat szerint megvárják, hogy mennyien morzsolódnak le, majd a meglévő gyermekekkel kezdik a tervszerű munkát. Ahogy a szakosztályvezetői értekezletre összeállított anyagból is kiderül, a cél egy stabil NB III-as keret létrehozása. Ehhez a fiataloknak folyamatos

célirányos edzésre van szükségük, amelyhez az egyesület a szakembert tudja biztosítani. Emellett az elképzelés megvalósíthatatlan egy adogatógép nélkül, amelyet a Magyar Asztalitenisz Szövetség kedvezményes áron biztosít számukra. Ezt önkormányzati támogatásból kívánják fedezni. Gátsik Antal úgy fogalmazott, hogy az utánpótlás nevelés az egyik legszebb, egyben legnehezebb része a sportéletnek. Olyan, mint az aranymosás. Nagyon sok iszapot kell átmosni, de lehet, hogy csillogó értéket találunk...

Mihály Bence

PALETTA Kulturális programok

MÁJ. 01.	Majális Ifjúsági Park
MÁJ. 05. 9.00-12.00	Apró Örömök családi klub Városi Könyvtár
MÁJ. 05. 19.00	Utazol Artúr, letelt az évad! – zenei est Digitális Erőmű
MÁJ. 07. 16.30	Közönségtalálkozó Krizsó Szilviával Városi Könyvtár
MÁJ. 07. 17.00	Bibliai Szabadegyetem Olvasó
MÁJ. 11. 16.30	A Korall-tengerek csodálatos világa – kiállítás megnyitó Városi Könyvtár
MÁJ. 14. 15.00	85 éves a szervezett természetjárás Ózdon Olvasó
MÁJ. 14. 16.00	Mindenünk a természet – fotókiállítás Olvasó
MÁJ. 14. 17.00	Bibliai Szabadegyetem Olvasó
MÁJ. 15. 16.30	Múltidéző – A Bródy fél évszázada Ózdi Múzeális Gyűjtemény
MÁJ. 19. 17.00	A tánc világnapja Városi Könyvtár
MÁJ. 25. 17.00	X. Jubileumi Ipari Örökségvédelmi Konferencia Olvasó
MÁJ. 26. 17.00	Wellhello koncert Olvasó
MÁJ. 27. 17.00	Városi Gyereknep Olvasó parkolója
MÁJ. 28. 17.00	Bibliai Szabadegyetem Olvasó

KÖZÖNSÉGTALÁLKOZÓ

KRIZSÓ SZILVIÁVAL

ÓMI VÁROSI KÖNYVTÁR
2018. MÁJUS 7. /HÉTFŐ/16.30

Beszélgetőpartner:
Bukovinszky Zsolt

A belépés ingyenes.

